

OBSERVATIONES EPIGRAPHICAE.

I. VRSVS TOGATVS VITREA QVI PRIMVS PILA.

(Orelli 2591.)

Nuper perlegenti mihi elegantissimum anthologiae epigraphicae Latinae specimen editum a Buechelero denuo se obtulit carmen Ursi pilicrepi pulcherrimum quidem, certe pro poesis epigraphicae consuetis sordibus, sed cum ab aliis tum ab ipso anthologiae conditore futuro nec totum intellectum nec recte relatum. Et primum quidem 'Verus', Buechelerus ait, 'patronus sine dubio imperator dicitur L. Aurelius Verus cos. III a. 167, mortuus a. 169 itaque intra hos annos titulus est inscriptus'. At opinioni ei tralaticiae ante viginti annos Borghesius (*Bull. Nap. N. S. 2, 44*) et nuper Henzenus (*Bull. dell' Inst. 1866, 175*) opposuerunt primum plerasque vocales longas in titulo distingui apicibus, quos a Marci inde aetate exolescere periti non ignorant; deinde Augustum perperam designari solis consulatibus; denique Verum imperatorem cum Urso male coniungi propter aetatem. Ille enim cum obierit annos natus duodequadragesima, quomodo cum eo homine, qui ante mortem Veri carmen conscribens senem se dicat, pila ludere potuit? Reperiuntur autem praeter Verum imperatorem aut duo viri aut certe unus eius nominis post Traiani aetatem ad tertium consulatum, eveci, nimirum ipse Marcus, quo tempore nominabatur M. Aelius Aurelius Verus Caesar, factus cos. III a. 161, et avus eius M. Annius Verus cos. III a. 126. At de priore non recte cogitari neque Borghesium fugit et omnes opinor consentient. Nam non solum ea ipsa, quae in Vero cos. a. 167 offendunt, hic quoque similiter redeunt, sed praeterea includimur ita in angustias fere bimestres. Plus enim temporis non interfuit inter Marcum consulem factum tertium et imperatorem nomine Veri abiecto, si quidem umquam vere id habuit; nam optima quaeque eorum annorum monumenta sola nomina M. Aelii Aurelii Caesaris enuntiant. Iam qui solus in scaena remanet M. Annius Verus cos. III a. 126 (cf. de eo Borghesius in opp. 5, 352 seq.) non hoc tantum nomine locum suum tenet, quod solus petit, sed etiam aptus est propter aetatem. Nam, ut optime monuit Borghesius, Verus is qui socer fuit imp. Pii, avus imp. Marci, in senatum adlectus c. a. 75 (vita Marci c. 1), a. 126, quo tertium fasces suscepit, grandaevus admodum fuit, id quod confirmant quae narrantur in vita Pii c. 4; eumque si collusor pilicrepi post tertium consulatum celebravit, is et ipse senex eo

tempore fuerit necesse est. Recte igitur Borghesius Henzenusque titulum hunc ad extrema tempora Hadriani revocaverunt.

Adhuc recte ab aliis observata rettuli; restant alia, ubi meo mihi Marte procedendum est. Quicumque tituli meminerunt, Ursi cuiusdam Togati eum esse dixerunt eumque Ursum Togatum condicionis libertinae hominem crediderunt. At qui duplex cognomen ita positum aliquam offensionem habet, quamquam talia reperiri non nego. Deinde Togati cognomen mihi quidem inauditum est et plane sine exemplo, ut similia quoque Pilati, Hastati, Sagati inter nomina aut inveniuntur rarissime aut omnino non inveniuntur. Contra ubi praedicative vocabulum acceperis, difficultates omnes evanescent et sententia optime procedit, nimirum hunc primum fuisse ex togatis, id est ex civibus Romanis, qui vitreis pilis publice luserit. Eum lusum, cuius praeterea quod sciam mentio non fit, consentaneum est coeptum a praestigiatoribus condicionis peregrinae postea demum propagatum esse ad eos qui non propter stipem publice luderent. Sed non satis est quod Urso togam vindicavimus pro cognomine male ei obruso; liberandus est praeterea a macula libertinitatis. Hanc ei indiderunt propterea quod Verum ter consulem, quisquis fuit, patronum appellat; at si Volteius Mena apud Horatium (ep. 1, 7, 92) Philippum, cuius cliens fuit, non libertus, patroni nomine adloquitur, quidni similiter Ursus loqui potuit de Vero sene ditissimo et potentissimo? Quod si libertinitatis documenta nulla in carmine inveniuntur, ingenuitatem arguit ipsum cognomen. Nam Ursos tam senatoriae quam equestris condicionis non ita paucos repperi; libertinum ita appellatum non inveniri quamquam minime contendo (neque enim ab hesterno demum die in hoc aequore navigo), hoc dico vocabulum neque Graecanicum esse neque ex Latinis iis quae usus Graecanicis aequavit et omnino nomen esse, ut ait Tacitus (hist. 1, 13), equestre. Denique ut M. Annii Verus splendidis natalibus ortus in gregem quocum ludere solebat etiam inferioris ordinis homines admiserit, cum sphaeristica inter senatorias artes certe non numeretur, tamen inter libertinos eum socium sibi quaesivisse christianae magis humilitati convenit quam gravitati Romanae.

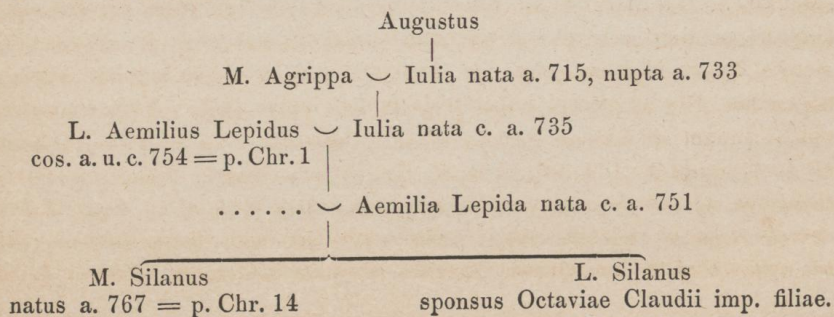
Unum superest, quod scrupulum moveat, apotheca dominica, qua appellatione sane libertus patroni cellam vinariam significare potuit; etsi ita non satis intellegitur, cur libertum honoraturi patroni maxime amphoras ebibant. Quod si Ursus non libertinus fuit, sed ingenuus, apotheca dominica ei nulla dici potuit nisi imperatoris; cuius quamquam claves penes eum fuisse ostendere nequeo et, ut verum fatear, ad Hadriani Falernum Ursum non faciliorem aditum habuisse persuasum habeo quam reliquos cives urbanos praeter paucos beatos ad auditorii et cellarii communionem admissos, tamen hoc scio amphoras cellae imperatoriae etiam ab iis celebrari potuisse, qui numquam ne odorem quidem earum olfecissent. Ὡς ἐν Ῥώμῃ, Galenus ait (περὶ ἀντιδότων 1, 4 vol. 14 p. 25 Kühn), τῶν ἀρίστων φαρμάκων ἀπάντων εὐπορεῖσθαι μᾶλλον ἔστιν ἢ κατ' ἄλλο χωρίον, οὕτως ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ Καίσαρι σκευάζων τις ἔτι μᾶλλον εὐπορεῖ πάντων τῶν εἰς ἄκρον ἀρετῆς ἡμόντων, οἴνου μὲν τοῦ Φαλαερίνου καὶ μέλιτος Ἰμμηττίου et quae sequuntur. Narrat deinde

medicus propter medicamina Caesari facienda se vinorum Falernorum cellae imperatoriae recensum fecisse lectis titulis primum, ut par erat eruditum facere, deinde, ut decebat virum prudentem et cautum, ne tituli fallerent, gustatione instituta, videturque non sine idonea causa sancte asseverare optima quaeque undecunque ad imperatores affèri. Huius expeditionis etsi comitem Ursum fuisse nullum indicium est, non minus recte amicos iubere potuit statuam sibi factam hilare celebrare vinis cum genere optimis tum depromptis ex cella ea quae omnium laudatissima fuit.

II. DE IVNIIS SILANIS.

Iuniorum Silanorum domus per duo saecula liberae reipublicae extrema splendida et sub imperatoribus Iuliis per affinitatem cum ipsa familia imperatoria etiam magis nobilitata licet enarratorem nacta sit summum Borghesium in commentario (opp. vol. 5 p. 161—233) scripto a. 1849, retractione id stemma vel maxime indiget, cum nescio qua fati invidia ex locis auctorum depravatis titulisque male lectis in hunc quidem commentarium plurimi gravissimique errores se insinuaverint non omnes adhuc deprehensi sublatique. Nam de Silanis quidem qui vixerunt ante Augustum quid non recte posuerit Borghesius, satis demonstratum est cum ab aliis tum maxime ab egregio inscriptionum Lebasianarum enarratore Waddingtonio ad titulum Mylasenum n. 409 et iam in summa re in adnotationes receptum ad alteram Borghesiani commentarii editionem operibus eius insertam adiectas; at quae emendanda sint in parte ea, quae spectat ad Augustum eiusque successores, cum nemo docuerit, communi opinionè recepta redeunt adhuc apud omnes, qui tempora ea illustraverunt auctoresve eorum temporum adnotaverunt, tamquam certissima et extra omnem dubitationem posita. Quod si in vivis esset Borghesius, ipse dudum telam retexuisset; erat enim ex iis qui dum vivunt addiscunt. Iam ad nos id spectat, neque veremur convellere quae posuit; novi enim ego virum sanctum et hoc scio ipsum pro ingenio veri, non sui studio magis plausurum fuisse iis, qui monumentis postea reperiis edocti sua emendant, quam qui compilarent. Sed de ipsa re videamus.

Tota quaestio ab eo pendet, quinam maritus fuerit Aemiliae Lepidae proneptis Augusti natu maximae, cuius maiores posterique, quos quidem certis et indubitatis auctorum testimoniis traditos habeamus, hi sunt.

Sane haec vera magis sunt quam veri similia; habemus enim mulieres per tres generationes quae partum ediderint ante vicesimum annum. Nota praeterea Iuliae Augusti filiae primogenitum fuisse Gaium natum a. 734 filiamque Iuliam propterea nasci non potuisse ante annum sequentem; nam si gemellos peperisset, id non taceretur. Vere igitur Plinius ibi (h. n. 7, 13, 58), ubi testatur divum Augustum neptis suae nepotem vidisse genitum quo excessit anno M. Silanum, hoc addit ad 'reliquam in eo exemplorum raritatem'. — Mater abnepotis Augusti natu maximi natique a. 767 quaenam fuerit, diserte non traditur; sed fuisse Aemiliam Lepidam, quam proneptem Augusti Suetonius (Claud. 26) appellat, dudum intellectum est. Nam cum Augustus habuerit neptes duas tantum Iuliam et Agrippinam, proneptes autem quattuor, Lepidam illam ex Iulia, Agrippinam Drusillam Livillam ex Agrippina, harum trium nullam in Silanorum domum deductam esse constat. Contra Aemilia Lepida desponsata ante teste Suetonio nepoti Liviae Ti. Claudio nato a. 744 ei qui postea imperavit, cum is ei propter offensas parentum eius adversus Augustum optime illustratas a Borghesio p. 187 ante nuptias nuntium remisisset, nihil obstat, quo minus mox nuptias fecerit cum Silano aliquo. Hactenus igitur omnia certo stabilita sunt neque dissensionis causa ulla.

Ut ipsius Aemiliae Lepidae Augusti proneptis auctorum qui supersunt unus Suetonius diserte meminit¹⁾, ita maritus Silanus quinam fuerit, solus memoriae prodidisse videtur, scribens (Claud. 29) Claudium inter alios occidisse Ap. Silanum consocerum suum. Consoceri enim si fuerunt imp. Claudius et Ap. Silanus cos. a. u. c. 781 = p. Chr. 28, ut ille Octaviae, ita hic L. Silani pater fuerit necesse est; L. Silanum autem cum M. Silani Augusti abnepotis fratrem appellet Tacitus ann. 13, 1, res decisa est nupsitque Augusti proneptis natu maxima Ap. Silano. Et in hac quidem opinione et alii plurimi adqueverunt et ipse Borghesius, acrius, quam solet vir ut doctissimus ita mitissimus, reprehendens Brotierium pro Ap. Silano cos. a. p. Chr. 28 substituentem M. Silanum cos. a. p. Chr. 19. Mihi tamen, ut verum fatear, sola Brotieriana opinio probatur, eiusque meae opinionis argumenta iam declarabo.

1. Ap. Silanum cum consocerum Claudii imperatoris Suetonius dicat, e contrario Apotheosis auctor, sive Seneca is fuit sive aequalis alius, eum imperatoris socerum appellat (c. 11), et recte omnino, etsi satis invidiose. Nam uxoris Claudii Valeriae Messalinae matrem Domitiam Lepidam auctore ipso Claudio c. a. 41 nupsisse Ap. Silano Dio (60, 14) refert itaque ab eiusmodi scriptore omnino socer dici potuit, qui vere non pater esset uxoris, sed vitricus. Neque id Borghesius non intellexit; sed utrumque admisit Appium et socerum et consocerum imperatoris fuisse, minus recte. Nam cum utra-

¹⁾ Aemilia Lepida quae nupsit Druso Germanici filio diemque obiit a. p. Chr. 36 omnino diversa est; huius enim pater proxime ante ipsam defunctus est (Tac. ann. 6, 40), cum Lepidae Augusti proneptis patrem obiisse ante ipsum Augustum acta Arvalium anni p. Chr. 14 demonstrant.

que affinitas diverso teste nitatur eoque singulari, vel ob eam causam verendum est, ne alter uter erraverit. Deinde Apotheosis auctor cum sic scripserit: 'quandoquidem divus Claudius occidit socerum suum Ap. Silanum, generos duos Magnum Pompeium et L. Silanum, socerum filiae suae Crassum Frugi' et sic deinceps, si fuit duplex illa affinitas, addere debuit ad invidiam augendam 'socerum et consocerum suum'. Ego etiamsi alia nulla indicia accederent, vel his locis inter se compositis non dubitarem aut librariorum Suetonii erroris arguere aut ipsum Suetonium; nam aequalis Apotheosis auctor in tali re errare non potuit. Fieri potest, ut Suetonius cum in ipsa Apotheosi similive scripto Appium socerum imperatoris appellari vidisset, inter patres autem uxorum Claudii ei locum nullum esse recte intellexisset, consocerum pro socero substituerit patrem eum reputans generi Claudii L. Silani; sed sive ita res evenit sive librarius peccavit, consocerum Claudii Appium fuisse nego.

2. Appium virum et gratiosum et nobilissimum (Dio 60, 14) iusto tempore ad consulatum pervenisse dubitari non potest; eumque cum occideretur a. p. Chr. 42 florida etiamtum aetate fuisse vel ex iis intellegitur, quae de causis ruinae eius rerum scriptores tradiderunt (Dio 60, 14). Quare credibile non est eum natum esse ante annum eum, quem leges annales requirunt in consule a. u. c. 781 = p. Chr. 28, annum u. c. 748; ita enim obiit annos natus XLVII. Etiam probabilius aliquot annis post natus habebitur, cum eiusmodi vir facile ante iustam aetatem duodecim fascibus potiri potuerit. Sed sit natus ipso anno 748: ita si fuit pater M. Silani nati a. 767, filium genuerit necesse est annos natus nondum viginti, certe parum probabiliter.

3. Ap. Silanus is de quo agimus cum duo praenomina habuerit Appii et Gaii (Dio 60, 14; Reines. 19, 13¹); Borghesi l. c. p. 186), neutrum comparet inter praenomina Silanorum abnepotum adnepotumque Augusti, quorum natu maximum dictum esse Marcum supra vidimus, alios infra reperiemus nomina habentes Lucii et Decimi. Qui novit consuetudinem Romanam non negabit id vel solum sufficere ad opinionem receptam convellendam.

4. Titulum urbanum hodie custoditum in museo Veronensi hunc: *Suri Lepidae M. Silani; locum et illas duas accepit ab Seleuco Lepidae M. Silani* (Mur. 1750, 6; Borghesi l. c. p. 213) qui defendunt opinionem receptam, negant pertinere ad Lepidam proneptem Augusti, iidem confessi aliam Lepidam nullam reperiri, quam constet nupsisse Silano. Iam postquam demonstravimus proneptis eius maritum Silanum non fuisse Appium, nihil obstat, quominus in titulo hoc nominetur ipsa illa Lepida; immo cum filius

¹) Titulum Sex. Titiani Erotis, cuius huc pertinent verba C·IVNIVS·AP·C·L·SENO, servatum hodie in museo Oxoniensi, inspexit ibi Huebnerus lectionemque comprobavit. Nihilominus rogamus qui studiis his favent doctos Britannos denuo lapidem examinent, num extra omne dubium sit praenomen patroni duplex; nam singulorum patronorum singula tantum praenomina libertini ponere solent, nec memini alibi me legisse in eius generis hominum titulis praenomen unius patroni duplex.

eius natu maximus Marcus dictus sit, admodum probabile est eodem nomine etiam maritum usum esse.

5. Simile quid usu venit in Iunia Calvina Augusti abnepte. Titulus Tibure olim servatus Iuniae cuiusdam Sp. f. Tyrannidis, quae ibi dicitur *Calvinae M. Silani fil(iae) delictum* (Grut. 1024, 2; Borghesi l. c. p. 203), a Borghesio tribuitur nescio cui Iuniae Calvinae praeterea ignotae propter eam solam causam, quod pater ibi dicitur non Appius, sed Marcus. Iam postquam vidimus abnepotum Augusti patrem hoc ipso nomine fuisse, hunc quoque titulum abnepti tribuere non dubitabimus.

Vidimus Aemiliam Lepidam proneptem Augusti natam c. a. 751 nupsisse c. a. 766 M. Silano filiumque eiusdem nominis edidisse ipso anno 767 antequam diem Augustus obiret (Aug. 19). Iam ut mariti eius locum parentelamque determinemus, recensebimus aetatis Augustae Silanos, quorum ad nos memoria pervenit.

1. *M. Iunius Silanus cos. a. u. c. 729* (Borghesi l. c. p. 180). De patre non satis constat; nam qui in senatus consulto a. u. c. 737 (Grut. 328, 1 = VI, 877) inter eos qui scribundo adfuerunt primo loco nominatur *M. Iunius M. f. Si[lanus]*, eum hunc ipsum fuisse Borghesius statuit probabiliter quidem, sed deficientibus argumentis certis.

2. *L. Iunius Silanus candidatus cos. in a. 733* (Dio 54, 6) nominatur item inter heredes C. Cestii una cum M. Agrippa († 742) in titulo Orell. 48 (Borghesi l. c. p. 181).

3. *C. Iunius C. f. Silanus cos. a. u. c. 737* (Borghesi l. c. p. 182). Patri, quem Gaium appellat Dio in indice (cf. I p. 547), Marci nomen fuisse contendit Borghesius propterea quod consul a. 763 in fastis Capitolinis appellatur C. Iunius C. f. M. n. Silanus; at eum huius filium esse nemo scribit.

4. *C. Iunius C. f. M. n. Silanus cos. a. u. c. 763 = 10 p. Chr.*, flamen Martialis. Patrem avumque fasti Capitolini prodiderunt illumque confirmant tituli *Iuniae C. Silani f. Torquatae* virginis Vestalis (Orell. 696. 2238; Borghesi opp. 3, 12 seq.; Henzen ann. inst. 1855 p. 5); eam enim huius sororem dicit Tacitus (ann. 3, 69). Repetundarum ex Asia damnatus a. p. Chr. 22 in exilium abiit (Tacitus l. c.).

5. *M. Iunius C. f. Silanus cos. a. u. c. 768 = 15 p. Chr.* Dixi de hoc apud Henzenum in relatione de actis Arvalium p. 11 ibique quae de duobus M. Silanis consulibus a. p. Chr. 15 et 19 tradita accepimus antea male perturbata ordinavi. Patri nomen fuisse Gaii primum patefecerunt acta Arvalium a. 38 (nam huius anni esse, non sequentis iam constat), ubi agi de hoc certum est, cum successorem ibi accipiat, eo autem anno hunc interiisse constet. Aequalem fuisse Germanici nati a. u. c. 739 inde colligitur, quod falsus Drusus Germanici f. fraudem confessus deinde M. Silano se genitum esse contendit (Tacitus ann. 5, 10). Consul fuerit necesse est M. Silanus suffectus a. p. Chr. 15 (I p. 475 cf. n. 762. 763); nam M. Silanus M. f. cos. ord. a. p. Chr. 19 iam excluditur cognito praenomine patris. Multum valuit sub Tiberio nec rara eius in actis eius temporis mentio est (Tac.

ann. 3, 24. 52. 6, 2. Dio 59, 9). Filia eius Iunia Claudilla a. p. Chr. 33 nupsit Gaio nepoti Tiberii ei qui postea imperavit (Tacitus ann. 6, 20). Iussu eiusdem Gaii consiliorum soceri impatientis periit in ipso imperii eius principio iam senex (Dio l. c.) a. p. Chr. 38 (Dio l. c.; Tacitus Agric. 4; Suet. Gai. 23; Philo leg. ad Gaium 8. 9; Seneca apoth. 11; acta Arval. a. 38).

6. *D. Iunius Silanus* frater praecedentis propter adulterium cum Augusti nepte commissum cum Roma fugisset, eo rediit a. p. Chr. 20 neque honores obtinuit (Tacitus ann. 3, 24).

7. *M. Iunius M. f. Silanus* cos. a. u. c. 772 = p. Chr. 19. Perraro commemoratur. Inscriptiones duae, qui eum consulem cient cum L. Norbano Balbo (Borghesi l. c. p. 216, item *bull. dell' inst.* 1856 p. 60), patris nomen addunt, quod ideo fieri, ut distinguatur a consule eiusdem nominis a. p. Chr. 15, inde intellegitur, quod in integra (nam altera fracta est) ab altero consule patris praenomen abest. Extremo tempore Tiberii primoque Gai (c. 33—38 p. Chr) per sex minimum annos eum Africae praefuisse proconsulem intellegitur ex titulo Orell. 3443 praefecti fabrum *M. Silani M. f. sexto Carthaginis* (cf. Borghesi l. c. p. 208. 217) collatis iis quae scribunt Dio 58, 23 Tiberii aetate extrema senatorias consularesque provincias per sexennium sub eodem proconsule fuisse et Tacitus hist. 4, 48 C. Caesarem M. Silani Africae obtinentis metu legionem ei abstulisse misso in eam rem legato, quod non recte convenit in alterum M. Silanum degentem Romae, quo tempore Gaius imperare coepit, et paullo post interemptum. Alibi non memoratur, nisi quod inter Silanos qui in senatu fuerunt a. p. Chr. 32 (Tacitus ann. 6, 2) eum quoque comprehendi consentaneum est. Inter Arvales eum nominari quamquam olim credidi, iam praetulerim opinionem Borghesii (l. c. p. 192) M. Silanum eum, qui nominatur in iis impetrantibus Gaio et Claudio, consulem esse a. p. Chr. 46.

Hi sunt quos novimus Iunii Silani aetatis Augustae; quibus addi poterunt aetatis Tiberianae magis quam Augustae homines *C. Appius Silanus* cqs. a. u. c. 781 = p. Chr. 28, de quo ante egimus, et *L. Silanus flamen Martialis* qui consul fuit cum C. Vellaeo Tutore circa a. 27 (Borghesi l. c. p. 204), quamquam ex hoc ipso anno, cuius secundum semestre Borghesius ei tribuerat, eum nuper depulerunt fasti Arvalium (v. Henzenus relat. p. 97).

De his quae accepimus etsi ad parentelam certa ratione determinandam meo quidem iudicio non omnino sufficiunt, sufficiunt opinor ad quaestionem dirimendam, quinam eorum fuerit pater abnepotum Augusti. Nam reliquos praenomen, ex Marcis autem tribus consulem a. 729 aetatis rationes excludunt. Duo qui remanent Marci consules a. 768. 772 cum propter aetatem ambo apti sint (nam alter sic generavit primogenitum filium annos natus circiter triginta duos, alter annos natus duodetriginta), de consule a. 15 socero imp. Gai propterea cogitari non potest, quoniam numquam mentio fit affinitatis huius cum domo imperatoria, cum saepissime nominetur eaque affinitas maxime a Tacito summam potentiam eius enarrante omitti non

debuerit. Quapropter mihi constat Aemiliam Lepidam proneptem Augusti c. a. 766 nupsisse M. Silano M. f. ei qui fasces post sexennium gessit, cuius obscuritate ipsam affinitatem eam obscuratam esse mirum non est.

Procedimus ad tempora Claudii Neronisque, de quorum Silanis in summa re recte disputavit Borghesius. Floruerunt ea aetate abnepotes Augusti filii M. Silani M. f. et Aemiliae Lepidae, de quibus quae dicenda sunt ita enarrabimus, ut nota et certa per indicem tantummodo repetantur.

1. *M. Iunius Silanus*, quem filiorum horum primogenitum vidimus natum esse vivo etiamtum Augusto a. p. Chr. 14, abnepos Augusti dictus apud Plinium (v. p. 58) et Tacitum ann. 13, 1, ad consulatum pervenit a. 46, veneno sublatus est proconsul Asiae in ipso principio imperii Neronis a. 54 (Plin. l. c.; Tac. ann. 13, 1; Dio 61, 6; Borghesi l. c. p. 192). Eundem videri intellegi in Digestis 16, 1, 2, 1 observavi in adnotatione ad l. c. et in Hermae vol. 4 p. 105.

2. *L. Iunius Silanus*, quem abnepotem Augusti dicit Seneca in Apotheosi c. 10, Marci consulis a. 46 fratrem Tacitus ann. 13, 1, cum praetor factus sit a. 48 (Tac. ann. 12, 4) quinquennio ante iustum tempus (Dio 60, 5, 31), id est annum agens vicesimum quintum, natus sit necesse est a. p. Chr. 23. Claudius imperator ei despondit filiam minorem Octaviam anno, ut ait Dio 60, 5, p. Chr. 41, ut hoc accedat ad rationes alias, propter quas Octaviae natalis ad a. 42 referri non potest (cf. Nipperdey ad Taciti ann. 14, 64), quamquam sine dubio desponsata est infans etiamtum. Gener futurus imperatoris in triumpho Britannico a. 44 accepit ornamenta triumphalia annum agens vicesimum primum, ut qui eum ea accepisse scribunt nondum puberem (Suetonius Cl. 24; ἐν παισὶ Dio 60, 31) rem per se inhonestam exaggerasse videantur. Quod si non errarunt, Silanus ad praetoram admissus sit necesse est ante annum vicesimum quintum adaucto fortasse postea privilegio; nam si vere a. 44 septendecim fere annos natus fuit, anno non vicesimo quinto, sed vicesimo primo fasces suscepit. Reperitur etiam inter Arvales (Marini tab. IX). Vigintiviratu functus et praefectura urbis feriarum Latinarum (Dio 60, 5) anno 48, ut diximus, praetoram gessit inter cives et peregrinos (eam enim provinciam obtinuisse Eprium Marcellum in eius locum suffectum ostendit titulus Henzeni n. 5425); at Agrippinae dolo et magistratu et sponsa privatus principio a. 49 mortem sibi ipse conscivit (Tacitus ann. 12, 3. 4. 8; Sueton. Claud. 27. 29; Seneca apoth. 8. 10. 11; auctor Octaviae v. 150). Huius est titulus Atticus (C. I. Gr. 369; Έφ. ἀρχ. 2305) a Borghesio (l. c. p. 178) male ad fratris eius filium revocatus, quem iam apponam emendatum ad exemplum exceptum perite ab Ulrico Koehlero, mihi autem subministratum beneficio Dittenbergeri Rudolstadensis: [Λεύκιον Ἰού]νιον Μάρκου Σειλια[νοῦ υἱὸν | Σειλιανέ]ν Τορνούατον, ἱερέα Θεοῦ | Ἰουλίον καὶ ἱερέα Θεοῦ Κα[ίσαρος Σεβία]στοῦ, ἑπαρχον Ρώμης, τριῶν [ἀνδρῶν] | κατασκευῆς χερ[υ]σοῦ καὶ ἀργύρου [καὶ χαλκ]οῦ, ταμ[ίαν Τιβερί]ου Κλα[υδί]ο[υ Καίσαρος] | Σεβία[στοῦ Γερμα]νικοῦ] Extrema etsi maiore ex parte perierunt, tamen quae remanent recte Dittenbergerus ait satis ostendere quaestorem hunc fuisse non Neronis, sed

Claudii. Unde excluditur cui Borghesius titulum dedit L. Silanus adnepos Augusti Marci consulis a. 46 filius; nam pater natus a. 14 non potuit habere filium quaestura fungentem a. 54 vel etiam antea. Contra in abnepotem Augusti omnia recte conveniunt, pater Marcus, praefectura urbis, vigintiviratus, quaestura imperante Claudio, quam iam videmus non remissam ei esse, sed ante tempus extra ordinem datam; neque obstat, quod nomen Torquati auctores non habent solo Silani nomine contenti. Nam Iuniis Silanis omnibus in id nomen ius fuisse neque ignotum est et infra de eius usurpatione quaedam monebuntur. — Ad eundem nullo negotio revocabis reliquias tituli Tiburtini, quas tractavit Borghesius l. c. p. 229:

[L. Iunius M.] f. M. n. Silanu[s Torquatus]
 [honoratus an]n. XVII [triumphalib. ornam.]
 [q. pr. inter c]ivis e[t peregrinos gener]
 [Ti. Claudi] Caesaris Augus[ti]

V. 4 traditur . . N · XVIII In fine erunt qui praefereant [*abnepos*] *Caesaris Augusti*.

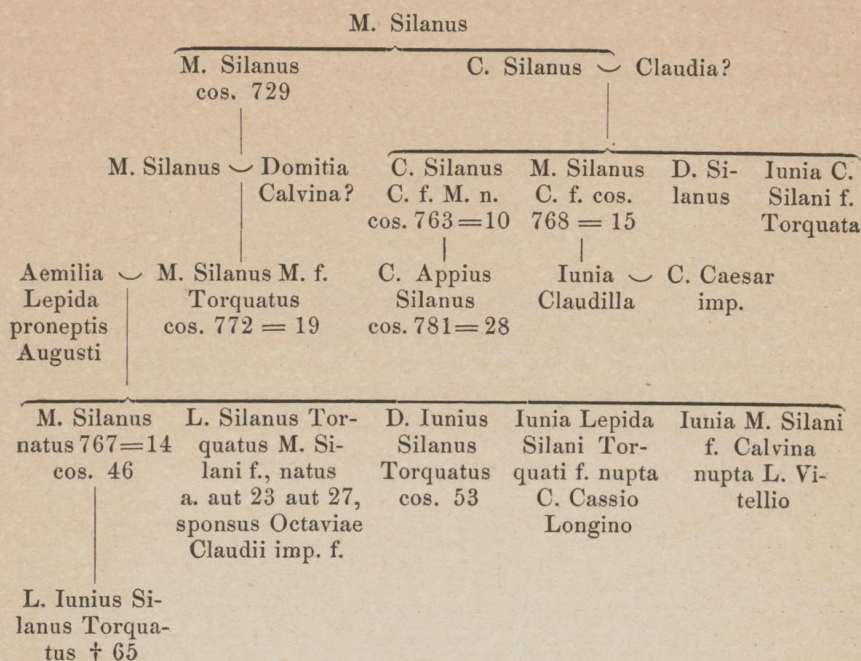
3. *D. Iunius Silanus Torquatus* (quattuor haec nomina habet Phlego fr. 36, cum apud Tacitum dicatur modo *D. Iunius* 12, 58, modo *Torquatus Silanus* 15, 35) ad consulatum pervenit a. p. Chr. 53, Neronis iussu caesus est a. 64 (Tac. l. c. cf. 16, 8). Hunc Tacitus (15, 35) dicit divum Augustum atavum tulisse neque ubi eius caedem enarrat, respicit, ut expectes, ad duos fratres antea interfectos Lucium et Marcum. Nihilominus nisi ipse Tacitus erravit, peccarunt librarii fuitque vere frater Lucii et Marci, Augustus autem ei non atavus, sed abavus; nam recte post alios demonstravit Borghesius (l. c. p. 194) per rerum naturam fieri non posse, ut vel Marcus, qui fuit primogenitus abnepotum Augusti, filium procreavit ad consulatum septimo post ipsum anno evectum.

4. *Iunia Lepida* secundum narrationem Taciti (16, 7 seq.) amita fuit L. Silani interfecti a. 65, id est soror trium eorum de quibus modo egimus Marci, Lucii, Decimi, uxor C. Cassii Longini consulis a. 30, a. 65 incestus accusata cum fratris filio et damnata. Huius nuper prodiit Athenis titulus editus in *Ἐφ. ἀρχ.* n. 1054, quem apposui lectum a Koehlero, restitutum a Dittenbergero: [Ἰ]ουνίαν Λεπέδαν | Σειλανοῦ Τορκουάτου θυγατέρα ἰ[ε]ρ[ε]ία | Ἀθηναῖς Πολ[ι]άδος | [Ἰ]ουνία Μ[ε]γίστη Ζήνωνος Σ[ου]νι[ε]ως | θυ[γάτηρ]. Addit idem eiusdem Megistae tres alios titulos inventos esse, in his certe duos (*Ἐφ. ἀρχ.* 79. 3724) dedicatos imperante Claudio. Cum frater primogenitus Lepidae natus sit a. 14, sorori honorem eum habitum esse inter a. 41 et 54 recte convenit. Patri verum est praeterea nomen Torquati nusquam tribui; sed cum duo certe ex filiis eo usi esse inveniantur ipsique quoque ius in id fuisse constet, magis id ei impertiemus quam excogitabimus Iuniam Lepidam nescio quam alteram ab ea cuius certa memoria superest diversam. Neque id fieri potest, nisi ut fingas item Silanum Torquatium aliquem huius Lepidae patrem praeterea ignotum; ii enim, quorum id nomen testatum habemus, aut orbi diem obierunt aut certe recentiores sunt, quam quorum filia imperante Claudio honoraretur.

5. *Iunia Calvina* unde cognomen duxerit, ignoratur; crediderim avum eius M. Silanum, cuius ipsius nulla memoria superest, uxorem habuisse Domitiam Calvinam filiam cos. a. u. c. 701. 714 eam, cui probabiliter tribuit Borghesius (l. c. p. 197) titulum urbanum (Mur. 1785, 26) hunc: *Domitia Calviniae* [immo *Calvinae*] l. *Natalis v. a. XX*. Titulum ipsius, in quo dicitur *Calvina M. Silani filia*, supra p. 60 attulimus. Ea secundum narrationem Taciti ann. 12, 4 soror fuit L. Silani sponsi Octaviae festivissima puella (Seneca Apoth. 8). Nupta deinde L. Vitellio consuli a. 48 mox incestus cum fratre illo accusata a socero repudiata est et a. 49 in exilium acta. Rediit sub Nerone a. 59 (Tac. ann. 14, 12) vitamque protraxit ad extrema tempora Vespasiani, id est ad a. c. 78; nam cum eo tempore maeseleum imperatorum repente patuisset, Vespasianus iis, qui id ipsi exitum portendere dicerent, respondit id prodigium ad Iuniam Calvinam e gente Augusti pertinere (Suet. Vesp. 23). Eam igitur circa ea tempora vitam finivisse probabile est.

6. *L. Iunius Silanus Torquatus* (*L. Silanus* apud Tacitum ann. 15, 52, 16, 7; *Torquatus* ib. 16, 12; *Iunius Torquatus* apud Dionem 62, 27) ἀπόγονος τοῦ Ἀργυροῦτου (Dio l. c.) post patris mortem immaturam educatus apud amitam Iuniam Lepidam C. Cassii uxorem (Tac. ann. 15, 52) et a. 60 adlectus in collegium aliquod sacerdotum (Marini Arv. p. 86; Mercklin Coopt. p. 226; Borghesi l. c. p. 198; superest ibi *L. Iunius Silanus* ...) sub Nerone a. 65 incestus accusatus est cum amita illa commisi et propterea interfectus. Ex tribus fratribus, quos recensuimus, cum Decimus patruus eius dicatur (Tac. l. c.), Lucius diem obierit antequam uxorem duceret, Marcum patrem eius fuisse dudum intellectum est. Titulus urbanus, in quo non legitur nisi *L. Silano Torquato* (Gud. 331, 6), probabiliter a Borghesio ad hunc relatus est, quippe qui ad honores non videatur pervenisse. *L. Silanus* is, cui imperante Nerva Titinius Capito statuam Romae in foro posuit (Plinius ep. 1, 17), eidem idem creditur eamque opinionem ego quoque secutus sum in indice Pliniano; ceterum ubi ad severum examen eam revoces, fatendum est idoneam causam nullam proferri, cur hic potissimum intellegatur. Potuit sane Capito sic honorare ultimum marem ex posteris Augusti.

Stemma subieci supra dictis enarrationibus accommodatum.

Non recepinus C. Iunium C. f. Silanum cos. a. 738, non ausi cum Borghesio praenomen patris ex Gaio in Marcum mutare, nec magis L. Silanos duos consulatus petitorum a. 733 alterum, alterum consulem c. a. 27. Praeterea Q. Caecilius M. f. Metellus Creticus consul a. u. c. 760 = p. Chr. 7 aetate proventus iam et consularis adoptatus sit necesse est a Iunio quodam Silano, unde ipse postea dicitur *Silanus Creticus*, filia eius, cuius elogium nuper optime restituit Henzenus (in actis acad. Berol. minoribus 1866, 247), defuncta c. a. 19, cum sponsa esset Neronis Germanici f., *Iunia Silani f.* (vide quae dixi in *Hermae* vol. 2 p. 126); at cum ne de praenome quidem constet, frustra quaerimus, quinam ex Silanis eum adoptarit. Denique de *Silanis Gaetulicis* non habeo quod addam enarrationi Borghesii (l. c. p. 214) probabiliter eos repetentis a D. Silano fratre consulum a. 10 et 15. Eum liberis carentem adoptasse videri filium Cn. Lentuli Gaetuli consulis a. 26 (v. stemma Corneliorum quod dedimus I p. 14) dictum propterea D. Iunium Silanum Gaetulicum, anno p. Chr. 63 receptum in collegium aliquod nobile sacerdotum; ab hoc natum esse M. Iunium Silanum Lutatium Catulum, cuius defuncti anno aetatis vicesimo primo titulus repertus est in sepulcro Scipionum (Orell. 560). Silanos certe Gaetulicos inter patricos adlectos esse inde colligitur, quod hic saliare sacerdotium habuit. Stirpem eam ad Traiani aetatem durasse Borghesius recte effecit ex loco Iuvenalis 8, 26; ad Augusti autem progeniem ea non pertinuit.

Restant duae observationes, altera de coniunctione quae intercessit inter Iunios Silanos et Manlios Torquatos, altera de affinitate quam volunt fuisse inter illos et Claudios patricos. Et illius quidem coniunctionis

origo clara est et indubitata; nimirum D. Iunius Silanus praetor a. 612 naturalem patrem habuit T. Manlium Torquatum consulem a. 589, a quo in adoptionem datus Iuniorum Silanorum nomen propagavit. Deinde extinctis Manliis Torquatis aetate Caesariana (neque enim ullum novi eius gentis posteriorem T. Torquato T. f. et L. Torquato L. f. praetore a. 705, quorum ut mortuorum meminit Cicero in Bruto scripto a. 708 c. 70, 245. 76, 265) secundum usum eius temporis Iunii Silani, naturaliter oriundi ab illis, non solum imaginibus gentis extinctae pompas suas decoraverunt, quemadmodum Tacitus (ann. 3, 76) ait in funere Iuniae filiae D. Silani consulis a. 692 defunctae a. demum u. c. 775 = p. Chr. 22 Manliorum quoque imagines antelatas esse, sed ipsa nomina revocaverunt. Plane eadem ratione Fabii Maximi aetate Augusta extinctis Aemiliis Paullis cognomen id adsciverunt, quoniam saeculo sexto ex maioribus eorum unus ex Paulli domo in Fabiam venerat. Ita in Silanis Torquatorum nomen emergit primum in Iunia Torquata virgine Vestali sorore consulum a. 10 et 15, deinde in consule a. p. Chr. 19, quamquam huic id cognomen non datur nisi in unico titulo filiae¹⁾; denique abnepotes adnepotesque Augusti eo passim usi esse inveniuntur. Eodem rettulerim quod ait Suetonius (Gai. 25) Gaium, cum vetera familiarum insignia nobilissimo cuique adimeret, etiam Torquatum torque privasse; nam Nonii Asprenates, de quibus plerique haec intellegunt propter narrationem eiusdem auctoris in Augusti vita c. 43, minus recte quam Silani vetustis familiis adnumerantur nec satis apte iunguntur Magnis Cincinnatisque²⁾. Perperam autem Borghesius loco corrupto Taciti ann. 3, 58 *separanda Silani* (agitur de consule a. 10) *materna bona quippe alia parente geniti reddendaque filio pro alia scribi iussit Manlia*. Nam perversae sententiae ita medela nulla affertur; ad Torquati autem nomen Manliis tributum explicandum neque opus est affinitatis demonstratione, cum adoptio rem conficiat, neque si opus esset, haec relata ad consulem a. p. Chr. 10 sufficeret, cum id nomen latius pateat in Silanis quam ut ab eius aetatis matrimonio repeti possit. Miror autem Nipperdeium, qui fundamento opinionis recte reiecto et absurditate commatis optime perspecta nihilominus secure premens Borghesii vestigia Vestalis matri Manliae nomen fuisse asseveret indeque filiam Torquatam appellatam esse contendat.

Coniunctos fuisse Claudios patricios cum Iuniis Silanis tantum abest ut negem, ut duorum consobrinorum C. Appii Silani cos. a. 28 et Iuniae Claudillae nomina Claudiana ducant ad coniecturam communem eorum aviam

¹⁾ Non supervacaneum erit monere cautos admodum nos esse debere in eiusmodi cognominibus hereditariis ab iis, quibus ius in ea sit, abiudicandis propter usurpationem eorum omisam. Ita Tacitus in annalibus a. 64. 65 D. Silano cognomen Torquati dare solet, Lucio negare, ut adeo scribat 16, 8: *ipsum dehinc Silanum increpuit iisdem quibus patrum eius Torquatum*; at nihilominus paullo post c. 12 eosdem homines compectitur appellatione duorum Torquatorum.

²⁾ Q. Volusii consulis a. 809 = 56 uxor Torquata (vide quae adnotavi ad Borghesium opp. 3, 333. 334) ex qua gente fuerit, nescimus.

Claudiam ex gente patricia fuisse. Sed hoc nego, quod et Borghesius (l. c. p. 188) et alii omnes admiserunt, apud Suetonium Claudii c. 4 agi de affinitate Claudii eius qui postea regnavit cum Silanis. Scribit ibi Augustus paucis ante mortem annis ad Liviam uxorem sic de Claudio: *curare eum ludis Martialibus triclinium sacerdotum non displicet nobis, si est passurus se ab Silani filio homine sibi adfina admoneri, ne quid faciat quod conspici et derideri possit.* Quinam is esse posset Silani filius, difficile dictu foret, si omnino de ea re quaerendum esset. At quod editur non est nisi coniectura Beroaldi parum felix; in libris omnibus est *Silvani*, cumque Claudio uxor prima fuerit Plautia Urgulanilla filia M. Plautii Silvani consulis a. 752, soror Plautii Silvani praetoris a. 22 p. Chr. memorati apud Tacitum ann. 4, 22 aliorumque Plautiorum enumeratorum apud Nipperdeium ad h. l. Taciti, intellegitur omnino horum aliquis Claudii Liviae nepotis cognatus.

III. DE FIDE LEONHARDI GUTENSTENII.

Inter eos, qui privatim sibi profuerint in copiis epigraphicis congerendis, Gruterus nomen posuit Leonhardi Gutenstenii iure consulti eiusque hominis aliunde mihi ignoti in praefatione de sua sylloge merita accuratius enarrat. Iuvenes duos Gutenstenium illum et Gasparum Sciopium Romae degentes pro amore in se Velsorumque 'quicquid marmorum quotidie per Romam hinc inde erueretur, eorum delineationem septimanatim fere secum communicasse ipso Gutenstenio adhibente manum suam accuratissimam'. Ab Iohanne Metello adscripta ad corpus Mazochianum, quae ut et alia domi suae servata obtulerat Horatius a Valle iure consultus, eos descripsisse et misisse; item Smetianum codicem ex Farnesiana bibliotheca a Fulvio Ursino sibi impetratum eos contulisse cum Smetianis editis et misisse quae ibi plus aliterve legerentur. Denique cum addat Gruterus Fulvium Ursinum schedas suas plerasque aut ipsas per Velsorum transmisisse aut Romae obtulisse describendas, dubium non est describendi officio in his quoque functos esse iuvenes illos et maxime Gutenstenium, cum quae accepta feruntur Ursino in corpore passim per Gutenstenium venisse dicantur. Huic praefationis expositioni ipsa sylloge satis respondet, titulos quosdam referens in urbe descriptos a Gutenstenio (nam Scioppii nomen in corpore rarius memoratur), in compluribus autem Gutenstenii nomen adiungens Metello Ursinove, ut etiam ea, quae solum Metelli nomen subscripta habent, omnia eorumque, quae sub Ursini nomine proferuntur, partem aliquam Grutero a Gutenstenio subministrata esse recte conicias. Quare aliquid momenti habebit ad titulos maxime urbanos recte aestimandos iudicium de fide ipsius Gutenstenii, quam adhuc quod sciam nemo in dubium vocavit. Sane in multis illis et variis, quae misit Grutero, etiam interpolata et falsa reperiri constat neque id per se ipsi vitio verti debet. Volumen Ligorii quod fuit Ursini, nunc est in bibliotheca Vaticana n. 3439, dudum notum est allegari apud Gruterum sub titulo Ursinianorum, ipsumque propterea hominis

doctissimi et sanctissimi nomen iam apud nostrae artis homines merito infamatum est; similiterque ante hos viginti annos in actis societatis Saxonicae minoribus a. 1850 p. 294 monui citari apud Gruterum excerpta ex codice aliquo cardinalis Carpensis facta a Metello homine item accuratissimo et religiosissimo formata illa ex Iucundianis perpetua foedaque interpolatione. Coepimus igitur diffidere aliquatenus Gruterianis his, sive Ursiniana dicuntur sive Metelliana sive Gutensteniana; sed cum ipsa interierint (nam in paucis schedarum Gruterianarum reliquiis quae supersunt in bibliotheca Lugdunensi Gutenstenianae nullae comparent), perierint item cum summo artis nostrae damno Ursiniana fere universa, Metelliana denique pleniora esse potuerint ante tria saecula apud Vallaeum quam nunc sunt in Vaticana (cod. 6034. 6037—6040. 8495), post iudicatam de fraude quaestionem altera de fraudis auctore remansit sub iudice. Iam vero opere procedente intellegi coeptum est ipsum Gutenstenium tam in titulis quam in schedis describendis mala fraude non raro usum esse, id est alia quidem fideliter eum ita ut acceperat rettulisse, alia vero neque ea pauca aut interpolasse aut confinxisse. Id ita esse iam demonstrabo, sed breviter; neque enim postulamus, ut taedia quae nos devoravimus omnia qui haec legunt item perpetuantur neque iustae in tali quaestione studiosorum impatientiae obliviscemur.

1. Urbanarum, quas Gruterus ait visas esse Gutenstenio, pleraeque genuinae sunt et recte et probe descriptae, maxime servatae tum apud Gutenstenii patronum Horatium Vallaeum, ut Grut. 1083, 8 (= VI, 851) *L. Valerio Voleso* cet., nuper custodita apud Feam, et Grut. 1013, 10 (= VI, 170) *numini Fortis Fortune* cet., prostans hodie in museo Neapolitano; item quae tum fuit in ecclesia S. Mariae ad Aram caeli, nunc est in museo Capitolino ara *Isidi* sacra Grut. 83, 10 (= VI, 351). Sed tres quae sequuntur item a Gutenstenio qui viderit relatae neque ab alio quoquam vel ante visae vel postea difficulter patronum nanciscentur; sunt autem hae.

Romae basis inter alia marmora quae ad fabricam D. Petri in Vaticano secantur.

Imp. Caes. L. Septimio Severo | Pio Pertinaci pont. max. trib. pot. VIII
imp. IX cos. III | p. p.; imp. Caes. M. Aurelio Antonino | trib. pot. IIII
cos. II principi | pio felici nat. | Iuliae Aug. matri Aug. | et
castror. et | senatus | collegium augur. | p. p.

Grut. 264, 5. 'Grutero Gutenst. qui vidit.'

Romae inter marmora, quae aptantur fabricae D. Petri in Vaticano.

DDD. nnn. | Valentiniano | Valenti et | Gratiano Auggg. | piis felicibus
ac | semper triumphator. | signum Herculi vict. | ob prov. | rect. |
ampli , | votis X | is XX

Grut. 1013, 5. 'Grutero Gutenstenius qui vidit.'

Romae inter lapides qui in usum fabricae D. Petri secantur basis marmorea fracta.

Felicitati | domus August. | | officiorum o | T. Aelius Aug.
l. | T. Iulius Aug. l. | us

ab altero latere:

. | libertor. et servor. | domus August | imp. Caes. Titi divi | Vespasiani f. Aug. | in . . . n . . ui (*sequuntur nomina septendecim*).

Grut. 10, 5 'Grutero Gutenstenius qui vidit exscripsitque'.

Primae honores honorumque iterationes tam facile explanabis quam Gerioni aptabis petasum; in secunda imperatores tres intemeratae Christianitatis signumque Herculis victoris simul splendent tamquam in eodem caelo Sol et Luna; tertia denique merum miraculum est proponens in eadem scaena imperatores Titum et Pium. Quartam reperies et praescriptione et absurditate parem Grut. 1014, 6. Praeterea vide mihi hominem callidum, qui importuno amico de titulis istis aliquando sciscitanti responsurus sit tum eos denuo visum iri cum ruat basilica S. Petri. Sane nos quoque persuasum habemus antea certe neminem eos visurum esse.

2. Inter ea, quae ex Metellianis desumpta Gutenstenius Grutero submit, non multa sunt, quod quidem sciam (nam urbana aliaque complura ibi relata equidem pro mei officii finibus non ad amussim pervestigavi), quae redeant in Metellianis iis quae hodie supersunt. Sed hoc non urgeamus, cum fieri potuerit, ut post Gutenstenium pars Metellianorum casu interierit. At ex iis quae ibi redeunt, suspicionem fraudis movent certe Brixianae duae a Gutenstenio ex Metellianis descriptae Grutero. Nam reperiuntur quidem in corporibus Brixianis duobus servatis adhuc inter Metelliana bibliothecae Vaticanae, sed ut in his legantur intemeratae, apud Gruterum auctae additamentis falsis. Utramque subscripsi.

Ibidem (legitur in summo folio 'Burni', sed 'ibidem' illud pertinet ad id quod proxime praecedit 'in Faustini monasterio').

Minervae
August
Sex. Dugius
Valentio VI
vir Aug.

Metellus cod. Vat. 6039 f. 403'. Paulo
diverse cod. Vat. 6038 f. 154.

Burni extra Brixiam.

Minervae
August
Sex. Drunius
Valens
VI vir Aug.
d. d.

Grut. 81, 5 'ex ms. Metelli Gutenstenius'.

Ibidem.

d. m.
Pan tino
ret viri iario
qui vi imago xit an
nos XXIII
m. IIII natio
Fryx pugnar
um V Ingenua
posuit coniugi
karo cum quo
vixit an. V m. II

Metellus cod. Vat. 6039 f. 405. Paulo
diverse cod. 6038 f. 158.

Extra Brixiam.

Pan hic ex- tino
reti pressa ario
qui vi est viri xit an
nos imago XXIII
m. IIII d. VII
natio Fryx
pugnar. V
Ingenua posuit con
iugi karo cum quo vix.
an. V m. II d. VII

Grut. 333, 9 'Gutenstenius e cod. ms. Metelli'.

Evidenter Gutenstenius haec descripsit ex ipso illo qui adhuc extat codice Metelli n. 6039; nam alter n. 6038 ab exemplis Gutenstenianis etiam longius recedit. Descripsit autem ita, ut praeter minora in altera adderet formulam dedicatorem, in altera duobus locis numerum dierum, quorum neutrum in ullo horum titulorum apographo comparet praeter Gutensteniana. Ea igitur commentus est per se innocua et vilia, sed ad fraudem detegendam non minus apta quam Hercules victor honoratus ab imperatore Valentiniano.

3. Tituli non ita pauci leguntur apud Gruterum cum subscriptionibus formae diversae, modo 'ex Metelli schedis Gutenstenius', modo 'Metellus e codice fratris Iucundi', modo 'Metellus e manuscripto codice cardinalis Carpensis', quas subscriptiones dudum intellectum est plerumque certe idem significare, id est titulum ex codice fratris Iucundi servato tum apud cardinalem Carpensensem Metellum descripsisse, Gutenstenium rursus misisse ex Metellianis. Versavit igitur Gutenstenius excerpta Metelliana iam inserta codici Vaticano 6039 p. 242. 309—328. 369 sic inscripta 'ex libro epigrammatum manu scriptorum recens cardinalis Carpensis': quae cum olim perlustrabam iudicavi excerpta esse ex exemplari aliquo nequaquam eximio corporis Iucundiani. Velim tamen accuratius examinentur, non quo per se utilitatem habeant, sed ut intellegatur Gutenstenius quid inde trahere potuerit. Praeterea corpus Mazochianum adnotatum a Metello eo tempore servatum apud Horatium a Valle, quem id 'ut et alia' Gutenstenio obtulisse Gruterus scribit, sine dubio id ipsum est, quod hodie pariter custoditur in eadem bibliotheca Vaticana (cod. 8495), ubi ipse Metellus in adnotatione ad praefationem adiecta¹⁾ tam Iucundi meminit quam libri illius Carpensis. Iam igitur cum Metelliana ea quae apud Horatium a Valle Gutenstenius vidit adhuc supersint in Vaticana, ex his quae Grutero rettulit exigere possumus ad ipsas schedas. Mihi cum Carpensium excerptorum exemplum praesto non sit, Metellianarum autem ad Mazochium adnotationum notitia quae sufficiat suppetat, interim experimentum facere volui, inter Gutensteniana Gruteri et Mazochianum corpus a Metello adnotatum quaenam ratio intercedat, et vel sic deprehendi illa ex hoc proficisci videri, sed ut interpolatio simul late grassata esse inveniatur. Exempli causa titulorum eius generis sex in urbanorum parte adhuc typis impressa a me deprehensorum horum:

VI, 89	=	Maz. 33	=	Grut. 100, 6	'e Metelli schedis Gutenstenius'.
" 234	=	" 23'	=	" 109, 3	'e Mazochio et ms. Metelli'.
" 562	=	" 26	=	" 101, 1	'describebat Metellus e Iucundi schedis qui vidit'.
" 563	=	" 69	=	" 246, 4	'Gutenstenius e ms. Metelli'.
" 719	=	" 23'	=	" 35, 10	'Metellus describebat e ms. cod. card. Carpensis'.
" 885	=	" 60'	=	" 236, 1	'Metellus ex fr. Iucundi autographo qui vidit describ.'.

¹⁾ Ex ea adnotatione quae olim exscripsi Romae, cum ne hodie quidem lectu indigna sint, dedi in appendice (p. 76).

exempla Gutensteniana comparatione instituta visa sunt omnino profecta esse sive ex Mazochianis editis sive ex adnotationibus Metelli. Nam duo eorum n. 719. 885 in libro Vaticano notas habent a manu Metelli adscriptas, quas in suam rem convertit Gutenstenius. Scilicet n. 885 cum sic referatur apud Mazochium: *ossa Ti. Caesaris divi Aug. f. Augusti pontificis maximi* cet., Metellus emendavit *Aug. pont. max.* versuumque divisionem de more a Mazochio neglectam restituit; iam apud Gruterum l. c. inscriptio et in compendiis et in versuum divisione formata est ad exemplum Metellianum. Deinde in n. 719 sic relata apud Mazochium l. c.: *Iulius Caesar deo Soli invicto altare* Metellus pro *altare* reposuit *aram*; unde sic legitur apud Gruterum l. c.: *deo Soli invicto aram C. Iulius Caesar d. d. . . .* Receptit igitur in hac Gutenstenius emendationem Metellianam, praeterea de suo verba transposuit, praenomen et clausulam addidit, hiatum indicavit, omnino sui similis.

In universum collatis inter se Gutenstenianis et Mazochianis deprehendes indicationes locorum aut easdem esse aut simillimas, lectionem saepe non differre nisi in minutis, ubi autem differat, Gutenstenianam interpolatam esse. Earum interpolationum praeter supra allatam alias quasdam subscripsi.

Maz. 33:

S. p. q. R. aedem Concordiae vetustate collapsam in meliorem faciem opere et cultu splendidiore restituerunt.

Maz. 69:

Pietatis imperatoris Caesaris divi Nervae Traiani *et rel.*

Maz. 14:

Dd. nn. Dioclitianus et Maximianus invicti seniores Augusti patres imperatorum et Caesarum

Constantius et Maximianus invicti Augg. et Severus et Maximianus nobiliss. Caesares

thermas felices Dioclitiani Aug. fratris sui nomine consecravit coeptis aedificiis pro tanti operis magnitudine omni cultu perfectas Romanis suis dedica.

Maz. f. 127¹):

Imp. Diocletia. Cesar Aug. plurimibus operibus in colle hoc excavato saxo quesitam aquam iugi profluvio ex tofo hic scatentem invenit

Martia salub. Tiber. levior. curatis aegritu et statera iudicatam eius receptui puteum ad prox. triclin. usum in hoc sphaeristerio ubi et imperatoriam dictylothem pos.

Grut. 100, 6^e Met. sched. Gut.:

Aedem Concordiae vetustate collapsam amplioem opere cultuq. splendidiorem restituit s. p. q. R.

Grut. 246, 4^e Gut. e ms. Metelli:

Pietati et Felicitati imp. Caes. divi Nervae Traiani *et rel.*

Grut. 179, 1^e ms. card. Carpensis ac Metelli Gutenst.:

Dd. nn. C. Aurel. Val. Diocletianus et M. Aurel. Val. Maximianus invicti seniores Augg. patres imp. et Caes. p. . . .

dd. nn. Fl. Valer. Constantius et Galer. Valer. Maximinus nobilissimi Caesares ff.

thermas felices Diocletiano coeptas aedificiis pro tanti operis magnitudine omni cultu iam perfectas numini eius consecrarunt. . . .

Grut. 178, 3^e ms. Metelli atque Ursini Gutenstenius:

Imp. Diocletia. C. Aug. pius felix plurimibus operib. in colle hoc excavato saxo quaesitam aquam iugi profluvio ex tofo hic scatentem invenit

Mar. salubriorem Tiber. levioem curandis aegritudinibus statera iudicat eius receptui puteum ad prox. triclin. usum in hoc sphaeristerio ubi et imperat. nymfeum f. c.

¹) Cum apud Mazochium collocetur 'in domo Io. Dominici de Fidelibus sive in vinea eius prope S. Mariam maiorem', Metellus adscripsit 'est Nepete in civitate, ut dicitur in codice Carpensi', verba non mutavit.

Hic titulus relatus apud Orellium n. 57 mihi quidem ipse falsus videtur esse; certe male dicitur imperator Diocletianus Caesar Augustus et male cohaerent omnia. Sed ut eam quaestionem ulteriori examini reservemus, hoc dubium non est Gutenstenium et imperatoris nomina temere emendasse et sublata, quae thermis parum convenire videretur, dactyliothea substituisse nympheum.

Hoc interpolationum genus cum primum agnovi, non satis id distinguens ab interpolationibus antiquioribus, id est iis, quae profectae ex syllogis scriptis saeculo XV tum cum scribebam adhuc latentibus primum publice editae sunt in corpore Mazochiano, erravi non de fraude, sed de fraudis origine et aetate. Iam cum syllogas illas cognoverimus perscrutati bibliothecas, videant ii qui titulos urbanos recognoscunt, num fieri possit, ut demptis interpolationibus, quas a Gutenstenio profectas esse mihi videor demonstrasse, Gutensteniana ea de quibus agimus redeant ad Carpensia illa excerpta itemque Mazochium editum cum supplementis scriptis Metellianis: ut tandem aliquando quiescat umbra molesta codicis istius cardinalis Carpensis, sub quo nomine quae hodie circumferuntur, ea equidem persuasum habeo aut vulgaria esse aut meras nugas a Gutenstenio excogitatas. Eos autem titulos, qui prolati cum eiusmodi auctoritate nihilominus absunt a schedis scriptis Metellianis, quas secundum ea quae diximus iam satis constat tam plenas esse hodie in bibliotheca Vaticana quam fuerunt apud Valaerum, totos fictos esse arbitror a Gutenstenio, idque quidam certe eorum absurditate insignes egregie confirmant. Exempli causa selegi hunc.

Romae in domo Iulii Matthaei.

Pro salute reditus divi Titi Caes. divi imp. Vespasiani Aug. f. Q. Laberius Rufus sac. dei Herculis p. s. p.

Grut. 113, 4 'Grutero Metellus e ms. cod. Franc. [immo fratris] Iucundi qui vidit'.

Nonne is, qui hic venditat vota nescio quae pro divi imperatoris reditu suscepta quique gemmulam perraram invenit salutem non imperatoris, sed reditus, plane idem est, quem supra vidimus genetivo Pietatis pro Pietati offendi, imperatorem Caesarem divum Nervam Traianum secure concoquere? Addo monstrum gemellum et taceo:

Romae in palatio cardinalis Genuensis.

Felicitati aug. et providentiae divi Titi imp. Vespasiani Aug. f. sublati pop.

Rom. hostib. perniciosissimis C. Aelius Successus L. Cocceius Felix s. p. f. c.

Grut. 244, 8 'Gutenst. e ms. Metelli'.

4. Smetii sylloge scripta, unde excerpta supra diximus Gruterum accepta referre cum Scioppio tum praesertim Gutenstenio, cum adhuc extet servata hodie in bibliotheca publica Neapolitana (cod. V. E. 5 fol.) et tota nostra causa excussa sit, nec mihi nec quod sciam operis sociis umquam in excerptis Gruterianis interpolationes se obtulerunt¹⁾. Videtur igitur Gu-

¹⁾ Monuit Bormannus tituli VI, 1025 = Grut. 261, 5 *divo Commodo* cet. cum tria extant de lapide excepta exempla Smetii in ms. illo Neapolitano, Budaei apud Metellum, Cittadinii, omnia finire in vocabulo *Philumenus* et abesse ab iis clausulam *d. d.*,

tenstenius in hac opera a mala fraude abstinuisse, fortasse ab ea incipiens et progressu studiorum demum ad fallacias delatus, ut Octavius Rossius Brixianus ille Ligorii aemulus in iis quae Grutero submitit satis honestum se exhibuit, decennio post ipse librum edens nugatorum omnium levissimum et stultissimum.

5. Ursini collectanea cum non extant¹⁾, quae ei accepta refert Gutenstenius pleraque ad schedas Gutenstenio exhibitas iam exigi nequeunt. Sed est inter ea sylloge quaedam praeter Gutenstenium nobis nota per auctorem alterum hominem probum Nicolaum Florentium, qui ut eam syllogen sive ex ipso Ursini exemplo sive ex gemello descripsit, ita leguntur inscriptiones non in schedis quidem Bruxellensibus Torrentii, quae pleraque Florentiana servarunt, sed in Lipsianis editis. Sylloge ea cum Spoletinam se esse velit, Spalatina, id est Salonitana plura recepit quam vere Spoletii reperta, et alias quoque perturbata est et corrupta, a fraude tamen aliena. Iam ex Florentianis illis quid effecerit Ursinus personatus, intellegetur ex exemplis quae apposui.

Lipsius p. 36.

Consentio deorum
Marian. Asozomene
imperio fecit

Titulus adhuc extans Spalati ibique a me descriptus (III, 1935) a Lipsio recte refertur, nisi quod in lapide est *Marcana Sozomene*.

Ursinus (in corrig. ed. 2 Grut.).

Consentio deorum
Marianus Sozomenus . . .
imperio . . . e. m. ex voto fec.

Lipsius p. 32. Spoletii.

I. o. m.
Q. Raonius
Dodorus ex
voto posuit
libes merito
iii idus Maias
. . proniano et
pp. du. cos.

Exempla meliora (v. III, 1945) versu ultimo dant, quod etiam in corruptela Florentiana inesse quivis videt, *Bradua cos.*

*Grut. 1008, 7 = 1009, 2. Ursinus per
Gutenstenium. Spoleti.*

I. o. m.
Q. Varonius
Philocalus
v. s. l. m.
posuit
VI id. Febr.
Aproniano et
Nigro cos.

eam autem legi in codice illo adiectam manu ignota atramento diverso itemque apud Gruterum auctores laudantem Smetium et Gutenstenium. Collatis reliquis fraudibus Gutenstenianis non sine causa id codici adscriptum suspicabimur ab ipso Gutenstenio.

¹⁾ Romae codices bibliothecae Vaticanae pervestigans adnotavi in Manutiano n. 5241 excerpta legi 'ex libro F. Ursini' inde a p. 47' ad p. fortasse 74; nam quatenus is titulus perveniret, non satis mihi constabat. Haec cum ad meas partes non spectarent, non excussi; sed rogatos velim collegas Romae degentes, ut ea inspiciant et certiora nos de iis edoceant. Etiam in cod. 6040, qui complectitur multa diversaque, Ursiniana quaedam reperiuntur praescripto nomine Latini Latini (I p. 49).

Lipsius p. 32. Spoletii.

Dis Syris
C. Albicius
C. l. Restitutus

Grut. 1016, 4 ex Ursinianis. Spoleti.

Dis Syris
Q. Albinus Q. l.
Restitutus
ex iussu
I. o. m. D.
posuit
l. m.

In lapide et ipso Spalati mihi viso (III, 1961) vere sic est: *dis Syris | C. Albicius | C. l. Restitutus.*

Possum addere eius generis alia; sed haec quem non edoceant, ne is difficulter sapiet.

6. Restant Ursini urbanae numero multae, sed dubitationibus magis obnoxiae quam sunt fraudes supra tractatae. Primum cum Metelliana, quae leguntur apud Gruterum, omnia ad eum per Gutenstenium videantur pervenisse, Ursinianorum partem supra vidimus eum accepisse non interveniente Gutenstenio. Quare ubi, ut oportet, ad ea tantum attendimus, quae Gutenstenii nomen adscriptum habent, inveniuntur in iis inedita eo tempore et bona, ut titulus hodie musei Vaticani VI, 235 = Grut. 109, 7 'a Gutenstenio ex Hor. Vallaei et Fulvii Ursini autographis', quamquam hic quoque versu paenultimo pro *Caesare Vespasiano VI, Tito Caesare imp. IIII cos.* male legitur *imp. Vespas. VI, Caisare Tito IIII cos.*; alter hodie musei Florentini VI, 551 = Grut. 93, 6 'e schedis Ursini Gutenstenius', descriptus ex ipso illo codice Ursini Ligorianorum Vat. 3439, etsi etiam ibi pro *Nymp. sanc.* Gutenstenius dedit *Nymf. sacr.*; tertius VI, 622 = Grut. 63, 4 'a Fulvio Ursino, descriptore Gutenstenio', in quo tamen etiam audacius praeter alia minora post verba *signum Silvani* idem inseruit *et Herculis*. Etiam titulus *imperio domini Silvani* dedicatus *k. Martis P. Calvisio Rusone L. Caesennio Paeto cos.* a Grutero primum editus 64, 9 cum subscriptione 'ex Ursini schedis Gutenstenius' non sine causa in suspicionem vocatus est; sed recte iam in Corpore VI, 597 locum tuetur defensum praeter Gutenstenium et testibus fidei indubiae Pighio et Winghio et ipsis consulum nominibus ab iis quae traduntur apud Tacitum ad a. 61 p. Chr. ann. 14, 29 ita diversis, ut alterius vocabulum lapide recte corrigatur, alterum, qui apud Tacitum diversus est, ante tempus successorem habuisse eodem auctore c. 39 constat. Denique acta Arvalium a. 87 ante hos paucos annos eruderata cum inter quattuor pueros ordinis senatorii nominent *Rusonis P. Calvisium*, omnem de illo titulo scrupulum exemerunt, cum praeter ea titulumque eum de quo agimus id nomen nusquam adhuc inventum sit. Ceterum ne in hoc quidem Gutenstenius sui dissimilis fuit; nam praeter alia minora ubi in lapide est *marmoravit* vocabulo rariore offensus caute dedit *marmor....*, bis repetitam particulam *item* altero loco delevit. Sed cum vel haec ostendant ne genuinis quidem hominem pepercisse, alii tituli ipsius sola auctoritate muniti nugae sunt merae. Exempla pauca adieci forte arrepta inter multa non meliora vel etiam peiora:

Romae in vinea quondam card. Carp. in marmore grandi.

Imp. Caes. divi Hadriani fil., divi Traiani Parth. nep., divi Nervae pronep.,
Ti. Aelio Hadriano Antonino Aug. Pio pont. max. trib. pot. IIII cos. III
p. p. ob ampla beneficia ab optimo maximoq. principe in se conlata colonia
Aelia Hadriauo

Grut. 1022, 3 'per Gutenstenium Fulvius Ursinus'.

Romae in aedibus Marii Mellini.

Pro salute Iuliae Veneriae filiae dulcissimae deliciae suae tabellam hanc mar-
mor. cum signo Aesculapi in somno admonitus L. Valerius Capito aed. ann....
. d. s. p. l. m. d. d.

Grut. 1014. 5 'Gutenstenius ex Ursinianis'.

Romae in aedibus Caesaris Albertini.

Herculi pacifero et Musis L. Fab. Valerianus pr. pr. prov. Gala..., proc.
prov. Afr.... vis... admonitus rediens v. s. d. s. l. m.

Grut. 1013, 4 'Gutenstenius ex Ursinianis'.

Summam disputationis ut paucis verbis complectar, cum dudum diffi-
dere didicerimus iis quae apud Gruterum leguntur auctoribus laudatis Guten-
stenio Metello Ursino, iam stabilivimus a Gutenstenio visa quae dicuntur
tum damnanda esse, cum descripti esse dicuntur ex lapidibus ad secan-
dum destinatis; Metelliana exigenda esse ad schedas Metelli adhuc super-
stites et quidquid ibi aliter est vel ab iis abest, abiciendum; Ursiniana
denique per Gutenstenium Grutero missa suspecta esse omnia et adsertore
idoneo deficiente ex titulorum probatorum numero eximenda. Idem pertinet
etiam ad ea quae proponuntur apud Gruterum sub altero utro sive Guten-
stenii sive Ursini nomine; nam haec quoque ex trium illorum ordinum ali-
quo aut sunt aut esse possunt. Proprietas denique fraudis huius ex supra
allatis exemplis facile deprehendenda ea est, ut non raro ipsa se coarguat.
Interpolat Gutenstenius passim, rarius confingit. Titulis genuinis non raro
addit levia et per se tolerabilia, ut dierum numerum ad menses et annos
formulasve sollemnes dedicatorias, vel immutat tradita similiter, ut in Salo-
nitano pro die III id. Mai. maluit scribere VI id. Febr. et sic deinceps.
Omnium maxime autem delectatur pingendis hiatibus modo temere et quasi
ludibunde admissis, modo callide ad interpolationes tegendas excogitatis.
Hactenus sapit supra Ligorium, ut Latini sermonis aliquem usum prae se
ferat et Diocletiani Maximianique praenomina recte adscribere didicerit;
praeterea hic quoque artis nostrae Bonus Eventus fecit, ut fraudes comi-
tarentur inscitia et infantia. A Ligorianis autem Gutensteniana qui artem
callet non minus certo nec difficiliter separabit quam qui poetis Latinis
operam dederunt Vergiliana ab Ovidianis distinguunt.

EX ADNOTATIONE METELLI MANV AD CORPVS EDITVM MAZUCHIANVM
F. 11' (COD. VAT. 8495) ADSRIPTA.

Hic liber desumptus est ex libro doctissimi Mariangeli Accursii, qui has inscriptiones magna cum diligentia exscripsit, sed librarius vitiavit. Alii tamen tribuunt eas Albertino cuidam Florentino, qui inscriptiones Romanas ex ipsis saxis in unum volumen collegerat; sed erat parum doctus; ut multas sine iudicio scripsisse verisimile videatur, quantum ex antiquitatum Romanarum libello quem edidit colligere possumus. Ante hunc nonnullas exscriperat Blondus, primus antiquitatum restitutor. Idem Laurentii Medices suasu praestitit Iucundus monachus. Hos sequutus Fulvius quoque est aetate nostra. Porro autem varii varias coacervarunt; quemadmodum e multis manuscriptis libris, in quos incidimus, maxime ex quodam cardinalis Carpensis codice¹⁾ et ex altero Salviati cardinalis²⁾ depraechendimus. Ex his omnibus libris hoc volumen confectum est. Verum tamen sciendum est Ioa. Camertem, Nic. Sipontinum et Pomponium Laetum aetate sua et nostra Iovianum Pontanum aliosque complures huiusmodi quaedam scripsisse, et ut erant antiquitatis admiratores maximi et aemuli, eos puto multa hisce similia, ut indoctos eluderent et doctos tentarent, confinxisse, vel ut gentem aliquam ornarent antiquitatis testimonio vel alia de causa; quod alios quoque tum Romae tum alibi fecisse scio, maxime in Hispania. Id autem facile constat ex antiquitatum libro Ingolstadii edito, cuius archetypum (nisi fallitur) vidisse se Bononiae Antonius meus suspicatur³⁾. De Hispaniensibus non dubito. Vidi enim Alfonsi Taverae Hispani librum Hispanicorum epigrammatum fictorum plenissimum, quarum partem in supradicto codice Germanico extare non ignoro⁴⁾. His igitur fidem tantum habeo, quae descripta sunt ex ipsis saxis, quod in Gallicis, Hispanicis et Italicis episcopus quidam Ragusinus, qui Romae mortuus est ∞DXLV, magna praestitisse diligentia dicitur⁵⁾: in Romanis Mariang. Accursius, et in (Roma-

1) Vide supra p. 70. — Ceterum Manutius ubi citat librum Carpensem, non Iucundianum librum a Metello expilatum intellegit, sed syllogen scriptam Smetii, quem notum est cardinali Rudolfo Pio Carpi per a. 1545—1551 a manu fuisse.

2) In codice Metelli Vat. 6039 post excerpta Carpensia sequuntur f. 328'—329 r. alia ex cod. card. Salviati'.

3) Archetypum hoc quod dicitur syllogae Apianae ego quoque vidi ante aliquot annos Bononiae bibliothecae publicae oblatum emendum; at mox deprehendi id paucis annis post editum Apianum (1534) ex ipso libro typis vulgato descriptum esse, ut archetypi speciem prae se ferret. Minus peritos facile fallit; fraus tamen patet maxime in hiatibus, quos cum Apiana sylloge indicare soleat fractis typis iis, qui forte typothetae primi se offerrent, in codice illo ipsi illi typi fracti cernuntur a librario religiose depicti. Volumen num invenerit postea emptorem, qui eo decipi se pateretur, ignoro.

4) V. Huebner II p. X.

5) Episcopus Ragusinus Pamphilus Strassoldus qui obiit Romae a. 1545 non litteris claruit, sed armis, quantum quidem refert Farlatius Illyr. sacr. 6, 225.

nis) aliquot et Hispanicis Alfonsus Castrus Hispanus¹⁾: in Gallicis quidam canonicus Lugdunensis et Minucius pater Tolosas: in Germanicis Moguntinis nescio quis. Fertur Cyriacus Anconitanus Latinorum Graecorumque huiusmodi epigrammatum volumen confecisse. Ferri vero non potest auctoris libri Italice scripti titulo Hypnerotomachia Poliphili audacia, qui tot inscriptiones Latinas et Graecas confinxit. Florianus Ocampus qui historiam Hispaniae scripsit, dicitur omnes Hispaniae veteres inscriptiones in unum volumen conguessisse²⁾ et Io. Aventinus totius Germaniae'. *Et post alia:* 'Ego certe vix fidem adhibeo illis, quae qui, postquam edita fuerunt, ea ex ipsis saxis correxit, non vidit; maxime quibus loci inscriptio deest. Inde enim coniecturam facio hunc librum ex quopiam recenti codice, non ex ipsis saxis exscriptum: fortasse ex Carpensi codice et altero, ut deprehendimus'.

IV. GRAMMATICA EX ACTIS ARVALIVM.

Quamquam grammatae ii, qui ad inscriptiones quoque attendunt, fortasse plus damni Latinis litteris attulerunt quam utilitatis (solent enim propter instrumenti epigraphici ignorantiam male lecta et plebeia et omnino inutilia potissimum excerptare et ut medici imperiti nocere ipsis remediis), cura adhibenda est, ne propter eorum errores inscriptionum in eiusmodi disquisitionibus auctoritas contemnatur vel infametur. Id autem in eo vertitur, ut primum genera inscriptionum recte aestimentur, id est reiectis titulis corruptis et dubiis, qui in omnibus syllogis, etiam recentibus et ad artis leges expolitis abundenter necesse est (nam in deperditis vel qui sunt accessus difficilius pendemus ab auctoribus plerumque nec notis satis nec satis peritis), qui restant lectionis certae et exploratae ad genera aetatesque distribuuntur. Nam alia ratio est auctoritasque diversa titulorum publicorum et privatorum, urbanorum et Italicorum et provincialium, profectorum a nobilibus eruditisque hominibus et plebeiorum, in his longe diversa rursus eorum, quos dictaverunt homines ex plebe urbana Graecanicis ut moribus ita locutionibus affecta quosque rustici in villis saltibusque Italiae degentes vel campestres litterati vel semibarbari in provinciis remotis vel etiam Graeciae partis imperii homines, qui Latini sermonis ius magis quam usum impetrassent, incidendos curaverunt. Denique cum tituli Latini anni certi nota plerumque destituantur et saepissime in eo adquiescendum sit, ut titulos ante Diocletianum scriptos a saeculi quarti et deinceps monumentis separet (nam ad eos fines longe plurimi certo redigi possunt), cura adhibenda est, ut ex ingenti turba corpora quaedam deligas, quae et aetatem habeant definitam et propter originem argumentumque recte et apte inter se comparentur. Ita procedentibus duo contingent perquam optabilia, primum ut in locum ingentium

1) V. Huebner II p. IX.

2) V. ibidem p. XII.

voluminum, quae hodie conscribere solent omnem lapidem moventes imperite, libelli breves succedant; deinde ut per gradus perveniatur ad Latinae litteraturae vices secundum aetates et regiones accurate definiendas et quasi dixerim unicuique soloecismorum et barbarismorum generi suos fines adsignandos. Exempli causa per Rossii praeclarum opus inscriptionum christianarum urbanarum saeculi quarti et quinti iam assequemur eius temporis sermonis urbani plebeii satis uberem notitiam; similiterque tractari poterunt etiam Africani tituli, postquam eos ab Renierio recognitos habemus. Fortasse ipsa haec ephemeris eiusmodi commentariolis publicandis aliquando inserviet.

Sed iam a longo exordio veniamus ad quaestiunculas grammaticas eas, de quibus in animo est dicere. Acta fratrum Arvalium dum percurro, id corpus visum est ut ad alia ita etiam ad res grammaticas utilissimum esse; similiter enim ut ante aliquot annos de diplomatis veteranorum docui (Hermæ vol. I p. 460 seq.), ita hoc quoque corpus habet acta annorum plus ducentorum ab extremis Augusti temporibus ad Gordianum Romae publice conscripta et ita comparata, ut quotannis si non iisdem, certe similibus formulis sollemnique earundem rerum repetitione perscriberentur. Quamquam diplomatis, id est legibus imperatoris iussu ab iis quibus id negotium publice datum esset conceptis et satis diligenter deinde ex aere palam proposito descriptis et recognitis, acta haec longe inferiora sunt, in lapide incisa a servo publico collegio ad id ipsum attributo neque opinor propter usum tractandi ea et describendi, sed ut quomodocunque perscripta extarent propter religionem nescio quam. Sane vel sola litteratura utriusque generis documentorum eam differentiam clare proponit; nam cum diplomata ostendant quadratam et iustam et maxime primo saeculo longe pulcherrimam, acta Arvalium, quorum scripturae specimen accurate selectum tabulae Henzenianae relationi adiectae proponunt, ipso primo saeculo ad antiquariorum scripturam aliquatenus declinant nec multum recedunt a titulis scriptis in parietibus Pompeianis carbone vel rubrica, quorum elementa nuper vir in hoc quidem studiorum genere hodie facile princeps Carolus Zangemeister in voluminis quarti tabula prima accurate repraesentavit. Comparetur inter alia elementi *u* figura in scriptura quadrata iusta semper exiens in angulum acutum, in actis autem titulis parietariis per gradus declinans ad figuram subrotundam *u* talem fere, qualis pingitur in papyro carminis Rabiriani Herculansensi; unde deinde antiquarii aetatis labentis, ut qui scripserunt Digesta Florentina, fecerunt figuram *u*. Similiter *n* littera cum in diplomatis melioris aetatis sic fere pingatur *n*, in titulis pictis Pompeianis et in actis Arvalium et in papyro illo sic fere cernitur *N*. — Ut litteratura, ita grammatica in utrisque differt. Nam diplomata, quae quidem ante Severum scripta sint, a barbarismis immunia sunt, ut tertio demum saeculo vitia in iis comparere incipiant; ita *pos* quod est pro *post* sequente denuo littera *t*, quem soloecismum hodie multi religiose magis colunt quam erudite, diplomata ad Marcum usque ignorant, at ab *a*. inde 216 perpetuo scribunt *postemplum*, ut hoc scribendi vitium appareat monumenta publica

invasisse aetate Severi et Caracallae. In actis Arvalium barbarismi ad Marci tempora usque rara quidem sunt, neque tamen absunt; exempli causa in actis a. 89 Ian. 24 sic est: *in Capitolio saenatus turae et vino sup[pl]icavit*. Similiter quod grammatici scribunt adiectiva gradus comparativi sexto casu e terminari oportere, non *i*, id diplomata perpetuo custodiunt, acta ad aetatem Domitiani. Scilicet cum in actis a. 86. 87. 90 legatur *meliore*, in actis a. 101. 118 *meliori* invenitur, item *maiori*. Nihilominus haud spernenda est horum actorum auctoritas ipsaeque differentiae et barbarismi adeo nequaquam inutiles sunt. Inde nos pauca delibabimus.

Nullum in actis vocabulum cum saepius redeat quam id quod est *collega* et *collegium*, experimentum facere volui, quid de elementis huius vocabuli adsimilatione exaequatis vel non exaequatis inde efficeretur, num confirmarent necne quod ait Priscianus 1, 39: *transit n in l ut ... collega colligo illido collido*, provocans alibi (14, 47) ad analogiam Graecorum vocabulorum qualia sunt *συλλέγω ἐλλείπω*, cum *Graecorum auctoritatem in omnibus paene sequi solemus*. Inveni autem haec. Inscriptiones exaratae aetate liberae rei publicae omnes habent *conlegium* similiaque, in his lex repetundarum aetatis Gracchanae (I, 198 v. 10. 20. 25), tituli annorum certorum 642 (ut videtur, I, 553), 660 (I, 571), 683 (I, 593), item I, 806. 1107. 1108, etiam duo post primum volumen absolutum eruderati editique apud Ritschelium suppl. V p. XI et apud Henzenum in relatione de actis Arvalium p. 100; nam unus in primum volumen admissus formam habens *collegii* (I, 1230) et male descriptus est et potest fortasse retrahi ad aetatem posteriorem. Etiam imperante Augusto illa forma adhuc locum suum tenuit; ita in fastis Capitolinis publicatis c. a. u. c. 720 ad a. 578 legitur *posteaquam sibi conleg(am) subrog(avit)*, similiterque in laudibus Turiae propositis c. a. u. c. 752 2, 13 invenitur *conlega*. Denique in monumento Ancyrano *conlega* vel *conlegium* legitur quinquies, semel *collegium* (v. ed. meae p. 146). Iam in actis Arvalium ab a. c. p. Chr. 32 (antiora vocabulum non ponunt) novicia forma perpetuo reperitur, ut tam acta scripta Tiberio et Gaio imperatoribus in ea sibi constant, quam pleraque sub Nerone exarata omniaque scripta post Neronem. Sed exceptionem faciunt tabulae duae¹⁾, altera scripta imperante Claudio inter a. 50 et 54 (Henzen syll. n. 7419), altera imperante Nerone a. 59 (idem ann. 1867 p. 247). Haec autem hoc peculiare habet, quod vocabulum id de quo agitur et in actis a. 58 eidem lapidi inscriptis, in quibus invenitur terdecies, et in ipsis actis a. 59 inde a die Mart. 5 scriptum est forma solita: ut in ea parte tantum quae continet acta a. 59 Ian. 3 — Mart. 4 *conlegium* sit septies repetitum. Adiungemus his notos nummos (Eckhel 6, 261) cusos imperante Claudio a. p. Chr. 51, in quibus Nero dicitur *sacerd(os) coopt(at)us in omn(ia) conl(egia) supra num(erum) ex s(enatus) c(onsulto)*. Iam intellegitur antiquam formam conlegii immutatam esse sub finem imperii Augusti vel principia Tiberii, Claudium autem, ut erat vetusti sermonis amator, ad illam rediisse. Nam acta primorum mensium anni p. Chr. 59 Claudiana

¹⁾ Interpolatam, quae octava est apud Marinium, consulto praetermisi.

ratione scripta tantum abest, ut ei coniecturae obstant, ut eam luculente confirmet. Redit enim in iisdem etiam notum elementum a Claudio ad alphabetum Latinum additum anno p. Chr. 47, sicut demonstravit Buechelerus (de Ti. Claudio grammatico p. 23) ita, ut scribatur in actis Ian. 3 SALIIVS, Febr. 25 MINERIAE, deinde in ea parte, ubi iam pro *conlegio* rursus legitur *collegium*, Iun. 23 DIAE, praeterea plurimis locis, ubi item scribi debuit *α*, solitum *v* adsit. Notum autem est monuique ego quoque tum, cum tabula ea primum edebatur (Herm. vol. 2 p. 63), hanc esse primam et adhuc solam inscriptionem id elementum habentem, quam constaret exaratam esse post excessum inventoris. Quare qui haec scripsit adsuetus litteraturae Claudianae tam in forma elementi iam abolita quam in collegii vocabuli orthographia ad pristinam consuetudinem rediit. Regulae autem, quas de vocabuli orthographia alio tempore alia posuimus, et grammaticis fortasse aliquo modo utilia erunt et nobis qui in rebus antiquis explicandis versamur. Ita quod alibi (*Staatsrecht* 1, 268 n. 4) monui unicum titulum, qui nominet *conlegium viatorum* (Orell. 3256), scriptum esse videri aut libera re publica aut primis annis Augusti, cum viatorum corpus non decuriam appellet, sed collegium, id per orthographiam etiam magis stabilitur.

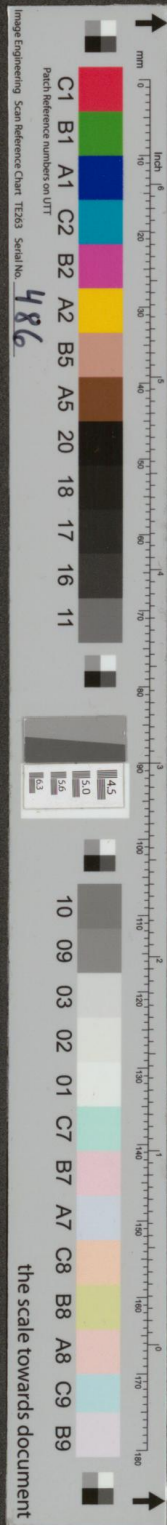
Addo alteram observationem ex iisdem actis petitam. Notum est vocabulum quod est *suus* meliore aetate ibi tantum addi, ubi ad eum de quo agitur rem pertinere intentione cum aliqua contendimus, omitti autem, ubi orationis nervos non augeat; ut exempli causa dicimus procuratorem errore fundum, qui ipsius sit, procuratorio nomine venum dantem fundum suum vendidisse, cum fundus quem procurator vendit eius plerumque sit qui eum vendendum mandavit, dominum autem fundum vendidisse, non fundum suum. Sed qui ad labentis sermonis vices attenderunt item sciunt hanc severitatem paullatim exolevisse et vel Romana aetate fundamenta iacta esse consuetudinis eius quae nunc apud Latinae stirpis propaginem obtinet, ubi dominus iam vendit *sa propriété, il suo podere*, ut earum nationum homines parum eruditos Latina quae ipsis videntur conscribillantes persaepe ex hoc sermonis vitio agnoscas. Iam ubi evolvimus acta Arvalium, quod epistulis imperatorum ad collegium datis semper, id est imperante Gaio et sic deinceps, praescriptum legitur: imperator ille *collegis suis salutem*, recte se habet, cum pertineat ad necessitudinem declarandam. At in formula indictionis, ubi est sic fere: *magister sacrificium cum collegis indixit*, apertum est nudum collegiarum vocabulum satis sufficere, et vere scribitur ita ad aetatem usque Traiani. At in actis anni 118 quod primum legitur *cum collegis suis*, id deinde perpetuo retinetur pertinetque omnino ad eam sermonis degeneracionem, quae ad consuetudinem qualis hodie obtinet proclivi itinere perduxit.

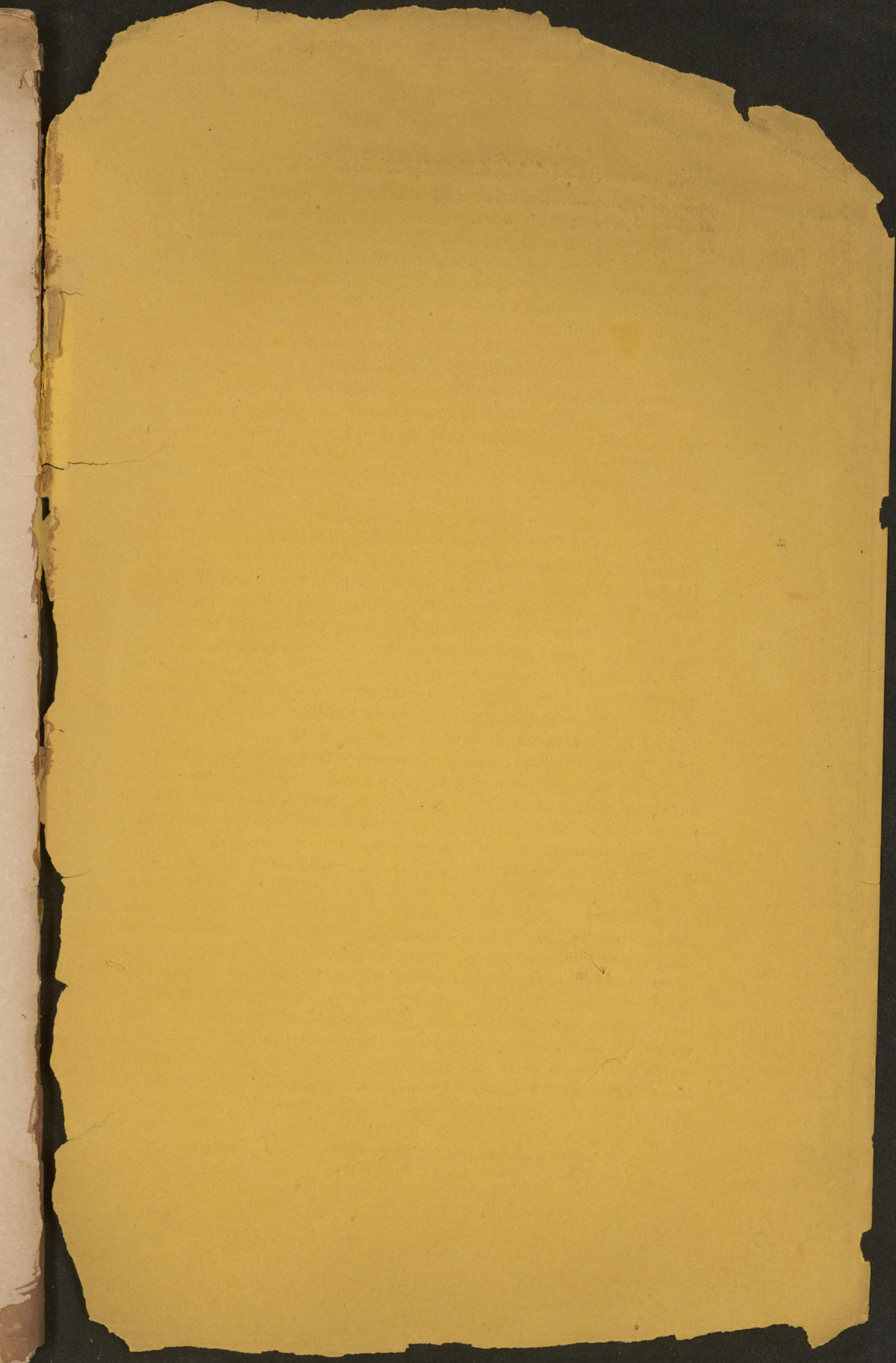
ratione scri
confirmat.
alphabetum
lerus (de T
SALIVS, Fe
legitur colle
buit Δ , solit
tabula ea p
solam inscr
post excess
dianae tam
graphia ad
buli orthog
modo utilia
quod alibi
l(egium) via
aut primis
collegium, i

Addo
bulum quoc
agitur rem
orationis ne
fundum, qu
vendidisse,
vendendum
Sed qui ad
tem paullat
suetudinis
dominus ia
parum erud
sermonis vi
imperatorum
ceps, praes
cum pertin
est sic fere
legarum vo
Traiani. A
deinde perp
nem, quae

stent, ut eam luculente
mentum a Claudio ad
demonstravit Bueche
ribatur in actis Ian. 3
iam pro *conlegio* rursus
cis, ubi item scribi de
ego quoque tum, cum
esse primam et adhuc
constaret exaratam esse
suetus litteraturae Clau
collegii vocabuli ortho
autem, quas de voca
mmaticis fortasse aliquo
olicandis versamur. Ita
tulum, qui nominet *con*
ri aut libera re publica
decuriam appellet, sed
ur.

itam. Notum est voca
li, ubi ad eum de quo
us, omitti autem, ubi
us procuratorem errore
dantem fundum suum
plerumque sit qui eum
isse, non fundum suum.
sciunt hanc severita
amenta iacta esse con
opaginem obtinet, ubi
rum nationum homines
lantes persaepe ex hoc
rvalium, quod epistulis
rante Gaio et sic dein
salutem, recte se habet,
formula indictionis, ubi
apertum est nudum col
ita ad aetatem usque
r *cum collegis suis*, id
sermonis degeneratio
roclivi itinere perduxit.

VERLAG VON **GEORG REIMER** IN BERLIN, ZU BEZIEHEN DURCH JEDE
BUCHHANDLUNG:

**CORPUS
INSCRIPTIONUM LATINARUM**
CONSILIO ET AUCTORITATE
ACADEMIAE LITTERARUM REGIAE BORUSSICAE
EDITUM

- VOLUMEN I. INSCRIPTIONES LATINAE ANTIQUISSIMAE AD CAESARIS MORTEM
EDIDIT **TH. MOMMSEN**. 1863. 16 THLR.
TABULAE LITOGRAHAE. PRISCAE LATINITALIS MONU-
MENTA EPIGRAPHICA AD ARCHETYPORUM FIDEM EXEMPLIS
LITHOGRAPHIS REPRESENTATA EDIDIT **FR. RITSCHELIUS**.
30 THLR.
- VOLUMEN II. INSCRIPTIONES HISPANIAE LATINAE EDIDIT **AEM. HÜBNER**. 1869.
21 THLR. 10 SGR.
- VOLUMEN IV. INSCRIPTIONES PARIETARIAE POMPEJANAE HERCULANENSES STA-
BIANAE EDIDIT **C. ZANGEMEISTER**. ACCEDUNT VASO-
RUM FICTILIIUM EX EISDEM OPPIDIS ERUTORUM INSCRIPTIONES
EDITAE A **R. SCHÖNE**. ADJECTAE SUNT TABULAE QUIN-
QUAGINTA SEPTEM. 10 THLR.

INSCRIPTIONES
HISPANIAE CHRISTIANAE
EDIDIT ..
AEMILIUS HÜBNFR.
ADJECTA EST TABULA GEOGRAPHICA,
1871. 4°. 3 THLR.

ARCHÄOLOGISCHE ZEITUNG
NEUE FOLGE.
UNTER MITWIRKUNG
VON
E. CURTIUS UND C. FRIEDERICHS
HERAUSGEGEBEN
VON
E. HÜBNFR.
4 THLR. PRO JAHRGANG.

MBL 062522

Diejenigen Empfänger dieses ersten Hefts der *Ephemeris epigraphica*, welche auf die Zeitschrift abonniren wollen und die Fortsetzung zu erhalten wünschen, werden gebeten sich des untenstehenden Bestellzettels zu bedienen und denselben derjenigen Buchhandlung, von welcher sie ihren Bücherbedarf zu beziehen pflegen, zugehen zu lassen.

Unterzeichneter bestellt bei der

..... Buchhandlung

in

Ephemeris epigraphica corporis inscriptionum latinarum
supplementum für 1872 (Berlin, G. Reimer).

.....

.....